

ΠΕΥΚΆΚΙ

ΠΕΥΚΆΚΙ, ΤΟ, ουσ. [υποκορ. του ουσ. πεύκο], το πευκάκι. **1.** συνήθως στον πλ. **τα πευκάκια**, περιοχή πευκόφυτη, ιδίως στα προάστια της πόλης, όπου συνηθίζουν να πηγαίνουν τα ερωτικά ζευγάρια, για να μην εκτίθενται στα μάτια του κόσμου. Η περιοχή δεν είναι απαραίτητο να είναι πευκόφυτη, αλλά μπορεί να είναι και δασάκι με διάφορα δέντρα: «κάθε βράδυ πηγαίνει στα πευκάκια για μπανιστήρι». **2.** το νεκροταφείο: «μετά τη νεκρώσιμη ακολουθία, όλος ο κόσμος συνόδευσε το νεκρό στα πευκάκια».

- *πήγαν στα πευκάκια ή πήγαν κατά τα πευκάκια*, (για ερωτικά ζευγάρια) αποτραβήχτηκαν στα προάστια της πόλης, ιδίως σε πευκόφυτη ή δεντροφυτεμένη περιοχή για να επιδοθούν στην ερωτική πράξη: «μόλις βράδιασε, τους είδα που πήγαιναν κατά τα πευκάκια».

- *πήγε στα πευκάκια*, πέθανε: «πέρασαν τρία χρόνια απ' τη μέρα που πήγε στα πευκάκια».

- *την πήγε στα πευκάκια ή την πήγε κατά τα πευκάκια*, (για άντρες) οδήγησε, παρέσυρε τη γυναίκα σε πευκόφυτη ή δασώδη περιοχή στα προάστια της πόλης για να επωφεληθεί ερωτικά: «πήρε την γκόμενα και την πήγε κατά τα πευκάκια για τα περαιτέρω».

- *τον έστειλε στα πευκάκια*, τον πέθανε, τον σκότωσε, τον δολοφόνησε: «ήταν τόσο γκρινιάρη η γυναίκα του, που τον έστειλε στα πευκάκια το φουκαρά || του 'δωσε δυο μαχαιριές κατάστηθα και τον έστειλε στα πευκάκια». (Λαϊκό τραγούδι: από τα πολλά φαρμάκια **θα με στείλεις στα πευκάκια**, όμως τι θα καταλάβεις, ό,τι έδωσες θα λάβεις).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας